

KNIMOVNA NAPINAVÝCH NOVEL

HARRY PIELL

VE SVÝCH NEJNOVĚJŠÍCH
DOBRODRUŽSTVÍCH

Sv. 18.

Kč 1'20.

Záhadný aromat.

Porádá a vydává Oldřich Čelavský, Praha XII.

Knihovna napínavých novel.

Sv. 18.

Záhadný aromat.

Z paměti amerického dobrodruha

HARY PIELLA.

Autorisované vydání.

1926

**Pořádá a vydává Oldřich Čerovský, Vinohrady,
Korunní 49.**

Expedice Praha VII., Korunovační 5.

I.

V pracovně Hary Piella bylo mrtvé ticho. Sekretář Green seděl v diskrétním stínu paravanu nedaleko sálajících kamen v klubovce, celý přemýšlením vklíněn do sebe, Piell s hlavou opřenou dumal u psacího stolu nad bulletinem „New Heraldů“. Cigareta dýmala modravým geysírem v jeho jemné dlouhé ruce, opřené o štíhlý, gotický kuřácký stolek, Ticho přerušováno odměřeným cvakotem nástěnného bronzovaného orloje bylo jedinou, tak zdálo se, stěny prostupující oblastí, kde vibrovaly tancem kouzelných fej preludy, dohady a fantasie. Bulletin přinášel totiž tuto překvapující zprávu:

Záhadná epidemie?

K obětem, které vyžádala si dosud neznámá nákaza v Rusku, Francii a Anglii, přistupuje několik tragických případů yorksých. Přes všechna zkoumání bakteriologů, badatelů z oboru hypnosy a okultismu i vyšetřování policejní, nepodařilo se zjistiti příčinu smrti zástupců vlád v Petrohradě, v Paříži, v Londýně. Záhadou zůstává, že nemoc zachvacuje buď členy parlamentů, nebo vynikající příslušníky vyslanecteví. Ze čtyř našich senátorů tři mrtví v jednom měsíci za symptomů mrtvice, která přese vše mrtvicí není. Ochrna, ale ochrna jako blesk z čista jasna, za zvýšeného vědomí a v plné síle duševní. — Mr. Godwin jediný zápasí se smrtí, která přichází do rozzářených očí a polibkem slétá na usmívající se oči. Kdy bude do těchto temnot vneseno světlo? Co náš Hary Piell? Ani ten nezastaví katastrofu? I ten je bezmocný? — „Není,” rozkřikl se Hary a prudce přešel

„Pane řediteli! Ye vědomí člověka; který usíná navěky zní už echa z nezbádatelného tajemna a sídla pravdy. Jest možno, že pokus vyzní na plano, jest však také možné, že zachytím aspoň zdání stopy. „Dobře, přijed'te ke mne, vystavím vám legitimaci k provedení policejního zákroku ve smyslu vašeho nápadu.“

Green vstoupil, nejevě rozpaků, že zahlédl Haryho, u telefonu. V jediném okamžiku dovedl oceniti sekretnost jednání Pielova..

»Vypijte, mr. Pielle,» řekl; podáváje Harymu sklenici s tácu.

„Zůstanete doma, milý Greene: Bude vás tu potřebl. Prosím, neopouštějte komnaty „Well.”

Piel sjel liftem ke kajutě chauferově v přízemí. .. Joe,. chlapík jako z ocelových per vstal s malé pohovky, němý a mlčenlivý jako všichni staří sluhové, znající dokonale svoje panstvo.

„Brachu, moje věci, plášť, nu, však vš..“ „Jes, k prefektuře?“ tázal se Joe, dáváje k sedadlu malý vak, stále připravený.

„Zapni, at' jsme už tam.”

Auto vyjelo z podjezdu a vklouzlo do živého lidského moře. Za celé tři minuty stát Piell ve věstibulu policejní prefektury.

„Otoč a zajed' k taxům. Přijdu za čtvrt hodiny.

Joe zakličkoval jako když otáčí zpátky k Brodway, ale pak zajel asi pět set metrů k frontě volných strojů a zůstal nenápadně u nároží zadního traktu policejní budovy, dobře věda, že odtud Piell vyjde. Byl dobrým oddaným sluhou.-

Hary zástupem úředníků prošel zachumlán cestovním pláštěm. Ani tu nebylo bezpečno a Piell vždy volil tuto cestu z vestibulu do předpokoje praefektova v inkognitu. V zrcadle prostranného salonu přijímacího uzřel svoji přepadlou a zbledlou tvář. Znal se velmi dobře.

„Ach, staré moje trýzně se vrací: napětí, noci probdělé usilovným přemýšlením, zahrady muk starých kombinací než, bud'si! Zpátky už nepůjdu. Záhadu rozluštím, musím rozluštiti— Byl tak unaven událostmi posledních dnů. K tomu žurnalistika nepřestávala na něho dotírat. dovolávajíc se jeho pomoci a zkušenosti.

„Ještě aspoň jednou, ještě jednou přispět k zvednutí beztak

otřesené autority 'policie,' povzdechl si. Cítil, že zalákalo jako vzpomínka na klidné ticho své komnaty. Green mohl se Harymu v myšlenkách, klidný, rozvážný, věrný."

"Nemohu," odpovídal Piell touhám. —

Podal sloužícímu navštívenku a skoro hned v zápětí slyšel hlas náčelníka policie: "Že prosím, prosím."

Malinko se usmál přeludem o své tiché domácnosti a pak jediným stažením brv zatlačiv vzpomínku na vše příjemné, vkročil do komnaty ředitelovi. —

Dílo leželo před ním jako temná noc, v níž ztrácíme vědomí i známých cest;

II.

"Nechápu naprosto, co chcete počít v domě Goldwinově," začal policejní ředitel, když byl Piellovi odevzdal žádaný průkaz.

Piell hned neodpověděl. Sám kladl si v duchu tu otázku a nápad, který se měl nyní uskutečnit vystupoval nyní s celou bizarností. — Po malé chvilce; odpověděni "Nevím ničeho, mr. Watsone. Jak jsem již řekl, spoléhám na instinkt a ten mi nepřestává šeptati, abych šel k umírajícímu senátorovi. Jen o jedno vás prosím. Zůstaňte v ředitelně po mém odchodu. Zdá se mi, že váš budu nucen žádati ještě dopoledně o rozmluvu."

"Jak si přejete; jed'te rychle. Má-li to být Godwin, který nás na stopu uvede, jest nejvyšší čas jej navštívit." —

Dům Godwinův stál na periferii. Malý, zelení obrostlý, obtočený hezounkým parkem byl oasou v poušti zvichřené samunem touhy po soustě, které zvedalo několik milionů lidí s lůžek a pohánělo je šťvanou zvěř spleť londýnských ulic. Vůz Piellův svištěl lidským mraveništěm jako střela. Po čtvrthodinné jízdě zastavil u domu senátorova.

„Počkej ve voze, přijdu, co nevidět,” řekl Hary do ucha Joemu.

Ten jen kývl a zastavil stroj.

Piell vystoupil k domovní brance a stiskl zvonítko. Pravou ruku zasunul do náprsní kapsy, v níž seděla legitimace z policejní prefektury. —

Godwin umíral. Piell vstoupivší do úmrtní komnaty nebyl ani v nejmenších rozpacích o tom, že přichází pozdě. Leč přistoupiv blíže k nemocnému, užasl. Na lících senátorových rděl se hebtický ruměnec, zapadlé oči leskly se jako v plné životní síle. Jen dech byl sípavý a hrozil smrtí. — Piell zůstal jako do země vrytý. Za všechna leta své detektivní slávy neviděl podobného případu umírání. A Godwin umíral, opravdu umíral.

„Co tomu mr. Robinsone říkáte?” - ptal se Piell přítomného doktora. Ten jen mávl beznadějně rukou: „Tak půl hodiny, déle to trvat nemůže. Puls je už skorém nehlasný. Malý nával ještě přijde a je — konec.”

„Ale to zardění tváří, lesk očí.. ?” blekotal Piell uděšen.

„Záhada,” řekl suše doktor. „Ale — nakloňte se k nemocnému —”

Hary přiblížil se k nehybnému Godwinoyi. Ucítil neobyčejnou, jemnou vůni vycházející dechem z okoralých ust senátorových. — Ucouvl celý zbledlý a podíval se znovu na doktora.

„Mrtvice, či spíše vražda,” řekl tento jako na odpověď. — „Epidemie, či dílo zlosynů, jak chcete, ale já musím napsat mrtvice do úmrtního lístku, ačkoliv to už je aplikace, naše šablonová diagnosa, rozumíte ?” Mozek Piellův začal pracovat:

„Poslyšte doktore, jaké byly fakultní nálezy o zahynuvších touto, řekněme, nemocí, — v Paříži, Londýně, Petrohradě ? Tytéž jako naše.” — Doktor přiblížil se k Piellovi a zašeptal:

„Žádná epidemie, nevěřím tomu, vražda jedem, který zabýt nenápadně, který je skryt i v té pekelné vůni. — Hled'te!”

Do komnaty vešla malá mulatka — služka s opatrovníci. Obě přiblížily se k nemocnému co nejbližší a mulatka, hezké, vášnivě děvče uchopilo senátorovu ruku, šeptajíc starým nářečím černošským: „Promluv, miláčku, promluv. —”

„Aromát lásky,” šeptal Piell jako ve snách.

„Ano, lásky, já sám omdlévám v atmosféře tohoto pokoje a přece nestojím o otevření okna a provětrání.” —

Nastalo ticho, v němž všichni cítili tlukot vlastních srdcí. A v tom strašném tichu rozevřely se náhle senátorovy rty, jakoby poslechly mulatčiných proseb a komnatou dechl vzlyk tak nezemský, že i otrlé srdce Piellovo se otřásló bolestí:

„Astarte, můj sladký prelúde poušti— proč — z-a-b-í-j-í-š — mě — který jsem tě to-lik — mi-lo- val.” — Godwin shroutil se znovu, už v posledním tažení — a ústa jeho ještě jednou se otevřela: „Isidina náušnice —” Pak se natáhl a zavřel oči. Doktor Robinson k němu přistoupil a vzal jeho ruku z rukou mulatčiných. — Byl konec, tak náhlý jako úder blesku. — Senátor Godwin nebyl mezi živými. — A Robinson napsal do úmrtního listu starou evropskou diagnosu: výron krve, mrtvice mozková.—

„Ale, dovolte, což vám nejsou podezřelými poslední slova senatorova ? zeptal se ho Piell.

„To není mou věcí vyšetřit,” usmál se mdle Robinson, jakoby chtěl říci: „Teď se starej zase ty.” Piell stál jako bezradný sebevrah nad propastí. Ano, propast rozevírala se před ním, záhada jí mala jej závratí a on bál se skočiti do prohlubně temnoty. Byl v pokoji senátorově jen několik minut a duše mu mdlela neznámou slastí, která mu stavěla před oči nic, než milostná dobrodružství, v kterých on hrál hlavní roli. Jediný pohled na obě dívky objímající mrtvolu Godwinovu jej přesvědčil, že i ony dlí v tajemném

kruhu neznámého aromatu, kterým byl senátor zavražděn. Víc než kdy jindy cítil povinnost pomoci, současně však vznikla v něm touha zůstatí a utonouti s ostatním v sladkém osidle. Povinnost však nabyla vrchu. Piell vymaniv se násilím z páry kouzla Godwinovy komnaty. Skočil k oknu, otevřel je a osvěživ se zdravým povětrím sem vnikajícím, uklidnil se a podal ruku doktorovi na rozloučenou.

„Zůstaňte tu, je nám tady přece docela dobře,” řekl Robinson.

Hary pohlédl do jeho rozšířených očí a ucouvl úžasem. „I on už jest zachvácen tou strašnou nemocí,” pomyslíl s hrůzou.

„Pryč, pryč,” sténal, vymaňuje ruku z doktorových.

„Kam jedete?“, ptal se ten skoro přísně. Piell se vzpamatoval zatím úplně.

„To je mou věcí, pane,” odpověděl stručně Robinsonovi na oplátku a vyběhl z vily.

„K ředitelovi Watsonovi,” zašeptal čekajícímu Joemu. Za další čtvrt hodiny zastavilo se auto před dvoranou policejní prefektury.

III.

„Vždyť jsem vám říkal, že ta návštěva u Godwina bude málo platná,” začal ředitel, když zasedl s Piellem ke kuřáckému stolku. „Nejlépe uděláme, když dopustíme, aby záhadná úmrtí považována byla za epidemii. Jsme obklopeni zlem, které je silnější nás. Nelámejte s ním dřevce, milý Pielle.”

„Ale aromat, uznejte, pane řediteli, dalekosáhlé následky. Vždyť přece Godwin byl ženat..

„Ano, ženat. Paní bylo obezřetným Robinsonem namluveno, že se jedná o pouhou infekční chorobu. Ani se s mr. Godwinem neviděla, ubohá.”

„Proč ubohá? Myslím, že je šťastnější než obě ošetřující

dívky, které rovněž jsou zachváceny tou strašnou neznámou věcí.

Watson se usmál: „Víte, není to špatné tak lehko získati lásku krásného pohlaví.“

„Ano, odtušil zádumčivé Piell, ale za jakou cenu!“ „Nechtěl byste tedy být podobně nakažen, mr. Pielle.“

„Nežertujte, pane řediteli.“

„Nutno žertovati, příteli. I odsouzenému se dává ta možnost, aby si poslední okamžiky ulehčil tak nějak.“

Piell vzhlédl nyní bystřeji do tváře ředitelovi. Zpozoroval docela nepatrné zružování tváří a lesk očí, jinak málo jasných a — zachvěl se hrůzou — dnes podruhé.

„Copak je už zachvácen celý York?“ — A nahlas řekl: „Co říkáte, pane řediteli těm záhadným Godwinovým slovům?“

Náčelník policie yorkske se jen usmál: „Kdyby vy jste byl v podobné narkose, o které se lékaři domnívají, že působí výlevy krve na mozek, nevím z jakých sladkých tajemství byste se nám zpovídal! Ostatně v podobných situacích, jak je líčíte vždycky se stává člověk subjektivním pozorovatelem a nedivím se. ani vám, že podlehl jste v tomto případě jistému klamu.“

Piell nevycházel z údivu. Takhle nikdy ještě ředitel nemluvil. — Všichni jsou zachvázeni tou strašnou, mámivou horečkou, která jim spaluje mozek — všichni i ředitel. Má i on podlehnouti? Ne, tisíckrát ne. — "

„Zítra podává se čaj u ruského vyslance. Můžete se ho účastniti, chcete-li — Bude tam pravá výstava ruských krás a můžete použiti příležitosti a hledati, co vám libo. — Ale můj názor jest — nechati věc lékařům. — Když oni nevidí, nevidíme i my. — Jděte si odpočinout mr. Pielle. Jste unaven.“

„Ba věru,“ řekl Hary, sbíraje se. Rozmluva byla u konce. Oblékal mrzutě kabát v předpokojí, když jej napadlo ještě se

na něco zeptat ředitele. Tak náhle to přišlo a Piell nikdy neváhal uposlechnouti vnitřního hlasu.

„Apropos, pane řediteli, přijdete rovněž zítra k čaji?“ .

„Zajisté, příteli;“ usmál se šťastně ředitel. „Neboť, kde jest Salome Kovalevova, tam jsem i já,“ rozumíte. Poslední slova byla jen šeptmo pronesena a Piell cítil, jakoby dostal malou elektrickou ránu přímo do srdce. Naděje mu zaplavila nitro, aniž věděl proč.

Jen to si; těžko vysvětloval, jak ředitel, známý mysogyn, dovedl se pro ženu rozhovoru. Nyní se mu začalo trochu jasni ti na dně propasti. Nebylo však lépe, protože světlo ukazovalo zároveň zející hlubinu:

„Tedy na shledanou zítra u Slavrogina,“ řekl nahlas, poroučeje se podruhé náčelníku policie,!: !

„Ano, na shledanou, můj drahý. Ale to ocelové srdce vyměňte za nejtvrdší pancéř, sic podlehnete.“

„Uvidíme. S bohem.“

„S bohem.“ — Piell sbíhaje po schodišti k autu, bručel:

„Zítra tedy k Stavroginovi. Ještě dnes však musím vědět, kdo to je ta tajemná kráska, Salome Kovalevova. Hej, Joe! Domů, chlapče, jak můžeš nejrychleji.“

IV.

„Ano Godwin vypadal jako když má žiti ještě dvacet let. Nikdy jsem jej neviděl tak hezkého. Před svým skolem pronesl ona záhadná slova, jak jsem vám řekl, Greene,“ končil Piell před svým sekretářem resumé o dnešních událostech.

. „Sdílím váš názor, že epidemie jest uměle vyvolána — a sice — ženou. Jest možno, že se dozvíme na čaji více než z prefektury Rozhodně by bylo záhodno znáti blíže onu tajemnou krasavici, o které i policejní ředitel tolik horoval,“

řekl Green rozvážlivě.

„Ano, potvrdil Piell, věc zdá se býti naléhavější tím více, že nemoc objevuje se. — i — v samotné policejní prefektuře.

„To je věru nejfatálnější,” prohodil Green bezradně. Nic jiného nezbyvá, než spolehnouti na váš bystrozrak, mr. Pielle, a šťastnou náhodu, která při všech zapletených zločinných historiích vám byla vždycky tolik nakloněna.”

Piell odpověděl: „Zdá se mi, milý Greene, že tentokrát nepodá mi náhoda pomocnou ruku, ale vy. Věřte, že poprvé Snad v životě cítím zvláštní úzkost při vzpomínce na okamžiky ztrávené v komnatě Godwinově a na poslední slova senátorova.” — Piell se zamlčel a pak jako pro sebe řekl: „Isidiny náušnice — Astarte.”

„To jsou jména z egyptské historie. Jak mohl střízlivý a suchý Godwin užiti těchto slov, věru nikterak nechápu. Věc sama je stíženější tím, že zemřelý senátor byl velikým turistou a mohl snad setkati se kdesi v doupatech Alexandrie s horkou kráskou, jejíž zjev vynořil se mu před smrtí před očima,” rozprávěl debatu Green.

„Ano, ale také se mohl setkati s upírem v ženské podobě tu, v samém Yorku, kde hledání není méně obtížnější,” odporoval Hary.

„Je však jisto, že dáma, či bestie patřila k vyšší společnosti. Godwin byl orthodoxní Angličan a jistě by v styk s třídou ne sobě rovnou, v styk jistě hodně intimní — nevstoupil,” pokračoval Green.

„Máte pravdu, milý Greene, ale nezapomeňte, že všechno to, co jsme až dosud řekli, spočívá na té basi, že tu jde nikoliv o epidemii, ale zločin, který jest systematicky prováděn — ženou. Není-li tomu tak..”

„Považujme případy yorkske za zločin,” řekl určitě Green. Vždyť máme pro to dost předpokladů už v té epizodě při umírání Godwinově. Jest mi velkou ctí mr. Pielle, že mohu

vás žádati, abyste považoval náhlá úmrtí dle svého názoru za zločiny provedené ženou — ”

„Salomonidou. Kovalevovou,” dokončil slavně a určitě pojednou Hary a tvář mu zaplála pojednou takovou rozhodností jako tvář visionáře a věstce. Green díval se na svého chefa pohledem plným obdivu. V okamžiku podlehl sugestivnímu vzezření Piellovu a ačkoliv nebyly řídké chvíle, kdy u Haryho bezprostřednost vnuknutí propukala náhle při nejtěžších případech jako geysír, nemohl se opanovati, aby takřka nevykřikl: „čeho se to odvažujete ? Vinit z něčeho ženu, mající styky s policejním ředitelem.” Ale Piell jako elektrisován svým nápadem, vyskočil z klubovky a začal volati po plášti.

„Co chcete podniknouti, mr. Pielle? ptal se udiveně Green. Ale Hary křičel již do domácího telefonu: „Hej, Joe, v minutě jsem dole u tebe, policejní prefektura. Připrav vůz.” — A ku Greenovi: „Moji šedivou vlásenku s licousy. Myslím, že ji budu potřebovat.”

„U Watsona?” řekl Green, stále ještě stojící nečinně u druhé strany aparátu.

„Yes,” usekl Harry.

„Ale proč, pro Boha, hodláte jeti k Watsonovi v inkognitu ?

„Protože jsem jel ráno do prefektury bez něho, milý Greene. Zdá se, že zapomínáte těch nejelementárnějších opatření^” usmíval se Piell.

„Ach, máte pravdu,” odpověděl sekretář. „Srazíte mi vždycky mozek svým rychlým rozhodnutím. Přijedete brzy?

„Jsem tu za hodinu.”

„Přijedete sám?”

„Ano a nikoliv!”

„Jak tomu mám rozuměti?

Hary tedy vzal sekretáře za obě ramena a podívav se mu zpřímá do obličeje, pronesl pomalu a určitě: „Přivezu

zatýkáci rozkaz a pak vám povím další.

„Ano, zatýkáci rozkaz na ta známou neznámou Saiomonidu Kovalevovou.”

Dobrý Green se proměnil v solný sloup.

Ve vestibulu zahučelo auto.

„Věru šílenství, šílenství,” hučel Green jak ve snu. „Snad i on začíná být ve vleku té zákeřné epidemie. Nebo to jsem já sám? Ždá se mi, že už také blázním,” a skácel se unaven na pohovku.

V.

„To je opravdu nemožné, čeho ode mně žádáte,” řekl Watson Pielloví, který se vrátil jako bouře do jeho kanceláře.

„Považte, že Salomonida, sladká a krásná Salomonida je pro mě a celý policejní aparát ,tabu stojí pod ochranou ruského vyslance, má neobyčejný vliv, dalekosáhlé styky. Jsem přesvědčen o vaší naprosté seriositě, ale nemohu přes to dáti vám zatýkáci list, když nemáte nejmenšího podezření..”

„Mám,” sekl Hary a hned uviděl účinek. Ředitel zchladl ve svém upřímném tonu, vstal, a řekl ledově: „Prosím, mluvte!”

Piell však neodpověděl. Vyňal z kabátu malé zrcátko, přidržel jej řediteli před obličejem a řekl vážně a tiše: „Tu máte důvody.” — V odpověď však dostal mlčící a nechápající tvář náčelníkovu. — Začal tedy sám: „Pane řediteli, znám vás příliš dobře, než aby mi ušlo vaše nové vzeřízení. Musím vám říci toto: máte tytéž hektické ruměnce, jako měl umírající Godwin, tentýž lesk oka, vaše krev vstřebala do sebe tentýž zárodek jedovatého aromatu, který zabil Godwina jako čtvrtou oběť neznámé pachatelky. Dovolte mi, abych užil tohoto slova: pachatelky. Přišel jste do styku s touže vražedkyní, která svým počínáním vložila v

ústa umírajícího senátora ona záhadná slova, V předchozí rozmluvě označil jste za velikou krasavici Salomonidu Kovalevovou, která má být účastna zítřejšího čaje na ruském vyslanectví. Učinil jste to způsobem, který na sebe upozornil a přiměl k domněnce, že neznámá mi Salomonida Kovalevová ví o původu a příčinách záhadných, úmrtí, není-li je jich osnovatelkou.”

„Mlčet,” zahřměl ředitel a vztyčil se před Piellem v celé své všemohoucnosti. „Pane, nedotýkejte se cti této dámy, která mi prokázala čest bdít nad její bezpečností. Uznávám vaše vynikající schopnosti, ale zabíháte příliš daleko.” Ton, kterým Watson tato slova pronesl, utvrdil Piella v jeho podezření. Bolestně, se jen usmál a odpověděl:

„Mé schopnosti nechrne stranou a pokusme se souditi o věci objektivně. Položil jsem vám dosti důvodů k podepření své prosby. Všichni jsme jenom lidé a proto všichni podléháme křehkostí svého lidství.”

Piell rozhodl se v jediném zlomku vteřiny k ráně: „Pane náčelníku yorské policie Watstone! Vy milujete Salomonidu Kovalevovou a marně se vzpíráte tomu citu, který vás bude stát život. Znáám vás jako silného jedince, jako člověka, který svoji povinnost cení nad všechny afekty, kterým slaboši podléhá jí i já cítím tuto vaši povinnost jako policejního ředitele sám v sobě. Prosím, vzmužte se a připojte se ke mně. Nezačnu proti oné dámě ničeho, pokud nebudu mít konkrétních důkazů. Tu jest ruka.”

Watson dobojoval krátký, ale strašný zápas ve svém nitru. Sřítíl se do lenošky a zastíňuje si rukou obě oči, řekl pohnutě: „Ano, máte pravdu, Pielle, vy člověče zlatý, vy muži železných nervů a srdce. Ach, ano, máte pravdu jako vždy.” Watson těžce vzdychl: „Nevím, co se se mnou poslední měsíc děje. Ale nejsem svůj. Od prvního setkání se s tou strašnou ženou- u Stavrogina — trpím. Myslím na ni

neustále, i ve snu. Zanedbávám své povinnosti a toužím jen po okamžiku, abych mohl uzříti opět ten rajský zjev v paláci vyslanectva a dýchat několik minut v její přítomnosti. Je to strašné, ale já cítím, jak jsem den ku dni bezbrannější. Až se s ní setkáte, budete opředen kouzlem jako já. Ach, ty oči, až uvidíte, tu tvář sličnou a nesmírně smutnou, nevím, nevím, nezahodíte-li všechna ta vaše podezření do kouta. —”.

„Vykonám jen svoji povinnost-,” řekl Hary soucitně, vida Watsonovu sklíčenost.

„A já ji vykonám také,” odpověděl namahavě ředitel, sahaje po blanketu. Bezmyšlenkovitě jej vyplnil a podal Piellovi. Ten zastrčil zatykač do kapsy.

„Máte pro mě ještě nějakých zpráv?”

„Ach, měl bych, ale srdce mě bolí, mám-li mluvit o předmětu svých snů slabocha a zápasiti znovu o starou posici.”

„Učinil-li byste mi dost malé sdělení, pane řediteli, byl bych vám zavázán možná ve jménu celé spravedlnosti. Jedná se snad o osobu naprosto nevinnou a tehdy bych vám věru rád gratuloval k stavu, v kterém se, dle vašeho vypravování nacházíte. Možná však ”

„Ustaňte,” zaprosil ředitel a začal stručně líčiti, co mu bylo o Salomonidě známo. Úmyslně nutil hlas k mohutnosti, aby neprozradil hlubokého, nového rozrušení. Činil celý interview další s Watsonem dojem suchého diktanda v kanceláři pro vyšetření denních krádeží, vloupání a. t. d.:

„Salomonida Kovalevová, 24ti letá, bohatá soukromnice, nyní v Yorku, desátý okres, pension „Escorial”, byla ženou přítele Stavroginova, Ivana Michajloviče Kovaleva z Ivanova-Vozněseňska, v evropském Rusku, zámožného velkoobchodníka bavlnou, který zemřel náhle před dvěma lety, raněn mrtvicí. Salomonida není Ruska. Kovalev přivezl si ji z obchodní cesty do Egypta, z Alexandrie. Zlí jazykové

tvrdí, že tam Kovalevová tančila po ulicích. Po smrti manželově Salomonidu zachvátila horečka cestování. Prodala podniky svého muže a cestovala po Evropě. Vzдор své nesmírné kráse měla těžký osud. Jako když smrt přináší. V Paříži, kde se jí ujal ruský vyslanec, zemřelo několik zasloužilých mužů a mnoho onemocnělo. Tehdy se mělo za to, že Kovalevová zanesla do Paříže nějakou infekci. Lékaři však diagnosou tyto dohady vyvrátili. Věc opakovala se v Londýně, kde epidemie" zasáhla i. vrstvy vyššího úřednictva a rozšířila se na služebnictvo. Všichni litovali Salomonidu, která soužila se nešťastnou shodou okolností: svým příchodem a současným vypuknutím záhadné nemoci. „Jak tomu bylo v Rusku?"

„Tam omezila se úmrtí jen na členy rodiny Kovalevovy."

„Vidíte, pane řediteli, že mnoho tu jest záhadného kolem postavy oné krasavice."

„Buďsi," řekl ředitel těžce, „ale u nás nesouvisí návštěva Kovalevovy s úmrtími v parlamentě. Existuje-li záhada, tvrdím, že ji rozluští lékaři."

„Zrcadlő vám tentokrát nepodám, ale byl bych štasten, kdybych mohl sdílet s vámi váš názor," řekl Piell tiše, ale rozhodně.

„Myslíte opravdu, že i já snad jsem mezi ostatními odsouzenci?" zeptal se neklidně ředitel.

„Nemyslím, pane řediteli, jsem vám jenom díky zavázán, že jste mi vyhověl."

„Nerad, opravdu nerad, ale povinnost je povinnost. Víím, že zatykače nezneužijete. Kéž se mi podaří Salomonidu! před vámi očistiti. Vždyť je to vtělená něha a krása."

„Přál bych si toho také, opravdu," odpověděl řediteli Piell, oblékaje kabát k odchodu.

„Máte znamenitou masku," podotkl Watson na rozloučenou, vida Piella jak si proti zrcadlu upravuje falešný vous.

„Ach, jak je mi líto, že ji musím tolik často používat. Než co dělat? Svět klamaný i klama jící utíká se k ní jako k útočišti. Nelze jinak. Kultura pokračuje a masky takorčka zapomínáme snímat. Kdy je strhneme docela?“ stýskal si Piell a tvář mu plála ušlechtilostí.

„Nikdy, však víte nejlépe, jak málo můžeme odkrýti svou pravou tvář. Nu s bohem. Život je boj, boj na život a na smrt. Já bych si tolik přál, abyste vybojoval i tentokráte šťastně — a ku prospěchu Kovalevové.“

„I mým je to přáním, pane řediteli.“ — Muži podali si ještě ruce a Piell octl se sám na schodišti.

„Ano, musím boj vybojovat šťastně, ale pro spravedlnost,” řekl si tiše. Celá rozmluva s ředitelem zamihla se mu ještě jednou hlavou. Cítil se tak osamocen. „S ním nemohu počítat,” pomyslí, jest už tím kouzlem jedovatým infikován. Ach, Green, můj starý dobrý Green. Aspoň toho mám ještě.” — Předjelo auto.

„Domů,” dostal Joe rozkaz.

Limousina za deset minut zastavila v podjezdu Piellova domu. První polovice zápasu s neznámou Salomonidou skončila vydáním zatykače na ni, která jako Piell neměla zdání o plánu slavného detektiva.

Joe doprovodil pána až k pracovně a zabouchl za ním koženými dveřmi a sedl si k nim s browningem v ruce. Porada Piellova se sekretářem Greenem počala. Záhadná krasavice z Alexandrie, „tabu” policejního prefekta měla vystoupiti z temnoty tajemství.

VI.

Budova vyslanectví tonula v záři světél. Přes tu chvíli zahoukla siréna soukromého vozu, který v zápětí zastavil u ozářeného podjezdu. Ve vestibulu několik livrejovaných

sluhů uvádělo hosty do předpokojů, kde čekal Nikolajevič Stavrogin v obřadném večerním rouchu se svou paní, nádherně rostlou Ruskou od Tveru, aby se s přicházejícími pozdravil.— V nádherné komnatě, sloužící za garderobu, sešel se těsně před udeřením páté Watson s Hary Piellem a Greenem.

„Věru, jste k nepoznání změněn,” divil se ředitel Harymu. „Včera jsem měl obavy o váš zdravotní stav a zatím vy jste ve skvělých dispozicích. Záříte přímo.

Budete vážným soupeřem nescíslných ctitelů Salomodiných,” šeptal nikoliv bez stop řevnivosti. Piell opravdu vynaložil vše, aby přirozený půvab své osobnosti zvýšil. Probdělou nocí s Greenem byl unaven. Vzal tedy horkou lázeň a masáž a s Greenem před odjezdem k Stavroginovi svedl jeden ostrý boxmatch, aby si zopakoval své dost zanedbávané umění rohovnické. Těsně před cestou na vyslanectví přišel k sekretáři s novým nápadem. Dokončil právě toaletu, když přepadl Greena zdánlivě pošetilou myšlenkou: „Příteli Greene, přes všechno, co jsem dnes k nabytí svěžesti učinil, jsem malátný. Mám více klidu než potřebuji a vy Víte, jakou roli mám dnes hrát.” — Oba muži se vzájemně usmáli při myšlence, která byla tajemstvím včerejší rozmluvy.

„Rozumím,” řekl Green.

„Nu, dejte mi tedy kokainovou injekci, prosím vás o to.”

Green se ani nepokusil odmlouvat. Vyňal z nástěnné skříně malé ebenové pouzdro, naplnil stříkačku čirou substancí a obnaživ rámě detektivovo po loket, vrazil jehlu na vnější straně pod kůži a smáčkl píst.

Účinek dostavil se v autu. Všecka tíha spadla s čela Haryho a než se setkali naši dva přátelé s Watsonem, zářil Piell jako Adonis. Oči se mu rozšířily, pohled zbystřel, postava se napřímila, krásná hlava hrdě a sebevědomě nesla sé nad široce rozloženými rameny.

„Žárlím na vás,” usmíval se Watson, věda se pod pažím s Piellm k portálu sálu, odkud zněla jemná hudba. „Pojďte, mrs. Greene, uvedu vás. Po minutě oficielního rozhovoru se Stavroginem, vkročila naše společnost do prostorného sálu. Caj nebyl oním anglickým distinguovaným, tichým čajem, ale byla to hlučná recepce. Stavrogin liboval si ve stycích s umělci, kteří přinášeli sebou čilý vzruch z atelierů, -hudebních síní a redakčních pracoven. — Po obligatorních vzájemných konvenčních dialozích utvořili si hloučky, debatující o svém zamilovaném předmětu, větší část společnosti holdovala Terpsychoře ve krásném, rudými tapetami zdobeném saloně. Místnost tato otvírala krásné řezané portály k pobočným komnatám, které dnes naplněny byly hostý, — Piell s Greenem volně procházeli hlučícími salony, stále hledající. Bylo jim oběma nápadno, že kýžená Kovalevová nebyla dostižitelná. Že jim nebyla představena, nebylo divu. K vzájemnému dohovoření se se všemi hosty nemohlo při tak velkém počtu dojít, nicméně dalo se očekávat, že jedinečná krása sama na sebe upozorní. — V taneční dvoraně zastihli Watsona. Bylo bolestno podívat se na jeho neobvykle vzrušenou tvář, zářící niterným štěstím, jež málokdy zračilo se v zapadlých očích náčelníkových. Hary k němu nedočkavě přistoupil: „Prosím vás, řediteli, jak je možno, že jsme ještě neměli čest poznati Kovalevovu?”

„Pojďte za mnou. Jdu zrovna do její říše.”

Piell následován Greenem šel za ředitelem. Prošli několik v intimním pološeru ztopených komnat, pak je obklopil chlad vanoucí jako z neznámého ventilátoru, Přešli chodbou pokrytou tlustým kobercem a ocitli se před velkými bílými dveřmi, jejichž křídla se náhle otevřela. Dvě postavy šly k nim vratkým krokem jako ve mdlobách. Piell poznal Bukghinghama a Willse, členy parlamentu. Wills podpírán svým starším kolegou vyšel do síně, nevěnuje naší

společnosti nejmenší pozornosti. Zdál se velmi unaven. Hary kráčeje okolo nich, zaslechl Willse zašeptati „Už nemohu, nemohu.“

„Bože, co je to tu za peleš?“ pomyslí si Piell. Ale Watson mírně jej postrčiv, všoupnul jej dovnitř. Green zavřel dveře. V malé poměrně místnosti seděla společnost kolem stolu v pohodlných křeslech. Byli tu shromážděny samé vynikající osobnosti, které Piell znal z policejních interviewů. Veliký lustr osvětloval krásně zařízenou komnatu krásným modravým jasem, vycházejícím ze žárovek umístěných v lilích, jež rozrůstaly se hroznovitě ze společné větve. Salomonida Kovalevová seděla pod lustrem hodně nízko visícím tak, že světlo odráželo se bezprostředně na jejím obličejí. Byla v červeném brokátu, bledá, krásná, černá a bílá jako zosobnění života a smrti. Sněhové poprsí, v němž spala věně tuberos i rudých geranií mírně se chvělo a ruce volně na stole položené byla sama báseň o kráse. Ale nejintenzivněji poutaly oči. Byly ocelově modré se sametovým nádechem arabského ibyšku, s dlouhými řasami, v nichž spala vášeň. Podle těch očí Piell Salomonitu poznal. Zabodly se mu při vstupu do komnaty do tváře a Hary mírně se otrásl, jakoby přečetl v nich svůj osud. — Leč představení se krasavici bylo nezbytné. Watson popošel k společnosti a ukazuje; na své přátele, obrácen k Salomonidě, po řadě jmenoval: „Pánové Hary Morris, (obvyklý pseudonym Piellův u vyslanectví), pan Green.“ — Zajímavým bylo, že shromáždění, v kterém byly i dámy, neuznali za hodno projevití obvyklou etiketní zdvořilůstkou a povstat z křesel. Zdáli se býti jako v transu a přesvědčení, že jim bude odpuštěno. Jen Salomonida kývla hlavou, mírně se usmála a uklonila. Piell líbaje jí ruku, ucítil chlad jako mrtvoly a současně vnikla do jeho chřípí vůně totožná, kterou vydychoval Godwin v posledních svých okamžicích. Mimo

to cítil, že Kovalevova s něho očí nespouští. —

„Opravdu jako v začarovaném kruhu,” zabručel, „a to všechno v budově ruského vyslanectví, uprostřed nejanimovanější společnosti.

„Sedněte si vedle mne,” slyšel jak Salomonida promluvila. Poslechl jako chlapec. Green zaujal místo vedle, Watson zůstal stát za vysokým Salomodiným křeslem, které u rudé portieri činilo hlavu stolu. Rozpředla se nenucená rozprávka. Sluhové neslyšně nalávali víno do tepaných pohárů, neslyšně se pohybovali jako loutky. Přípitek stíhal přípitek — na počest Kovalevové. — Piell v nestřeženém okamžiku nahnul se ke Greenovi a zašeptal: „za rudou portierou.”

Green jen přivřel víčka na znamení souhlasu. — Zábava přeskakovala na různá themata. Piell vyptával se Kovalevovy na její dojmy z Paříže, z Londýna, z Ruska, chtěje kontrolovati výpovědi ředitelovy. Shodovaly se. Salomonida odpovídala však celkem kuse. Zdálo se že vůbec neví, co,mluví. Veškerá její soustředěnost jakoby vtělovala se do Piellových očí. Hary ji upoutal. Bylo to po prvé za dlouhou dobu, co shledala se s mužem, který jí imponoval. Byl vážný i usměvavý, pozornými ironizující, duchaplný i naivní. Tak se zdálo. Dívala, se na jeho, bílé dlouhé ruce a v jejím nitru ohříval se znenáhla, tajemný proud, vlévající do krve touhy, jež dlouho zůstávaly nevybity.

V Salomonidě bortilo se cosi, jako budova, kterou stavitel s úsilím stavěl a ona po odstranění lešení doznala povážlivé trhliny. Oči se jí naplnily vášní, rudá ústa otevřela se touhou po polibku.

Hary nemohl toho nepozorovati.

„Jaká záhada tu sedí přede mnou ?” tázal se sama sebe, pozoruje že takřka proti své vůli je nucen dívali se do očí Salomonidiných jak činili bezděčně i ostatní. Opravdu byl něčím přitahován, a marně si lámal hlavu, hledaje příčinu.

„Podléhám snad také; té strašné věci?“ tázal se sama sebe. „A podléhám-li jí pak je to ona, s těmi čarokrásnými zraky tygřice a upíří milenky, která zřázu rozdává. Hej, Pielle seber se dohromady. V tom div se neuhodil do čela: „Oh, já troup, já docela zapomněl na „Isidiny "náušnice“. — Bylo třeba jednat. Bylo třeba zjistit, v jakém poměru stojí Godwinoya slova k Salomonidě a tajemné, byť skoro neznatelně vůni: Kovalevovu obklopující. Snažil se hráti úlohu ctitele, který vzplanul pro božskou Rusku. Nebylo to nesnadné a snadnůst způsobovala Piellovi muka. Dostavily se i chvíle, kdy pochyboval o úspěchu svého podnikání. Proklatý aromat začal svou rozkladnou činnost i v železné nervové tkáni Piellově. Jen vůlí držel se Hary, aby nedopustil se nějakého nepředloženého skutku, ku příkladu: aby neuchopil tu sněžnou, bílou ruku a neřekl: Salomonido, miluj mne.“ — Zdálo se, jako když těžký příkrov všem lehá na prsa. Po hlučných přípitcích, které zazářily jako světelné rakety, objevila se náhlá ochablost. Stůl stal se mrtvým ostrovem, jen tam, kde bledá Salomonida seděl a s Piellem třepotal se život jako motýl v horku poledního slunce. Minuty zapadaly jedna za druhou no moře věčnosti tiše a monotonně. A každou onou minutou jako nutkán tajným rozkazem, vstával jeden host za hostem a vytratil se z komnaty. Piell si povšiml, že vždy na malý okamžik zatrnuly oči krasavice na jednom místě. Sledoval tento směr a viděl, jak pod účinkem očí Kovalevovy zdvihl se ten, jemuž pohled patřil a nenápadně odešel.

„Tedy nejenom aromat, ale i magika. S jakou příšerou to sedím, co se stane v nejbližších chvílích?“ zatanulo v mysli Haryho. — Salomonidiny oči opřely se nyní o Greena. Díval se do nich jako somnambul a pak náhle vstal a zmizel. Piell nemohl ničeho učiniti. — Kovalevová sama s Harym, který seděl jako socha vedle ní, otočila tastrem. Setmělo se. Bylo to

strašné.

V šeru uviděl Piell světélkující oči, které zdály se býti rozšířeny láskou a vášní, která sežehovala všecken klid detektivův. Malým světlem postraním zahlédl bílou ruku Kovalevové, jak znenáhla se k němu šine pohyby hada. — Byla to strašná lest a ani Piell netušil, že v tomto okamžiku dává všecko v sázku. Nevěděl, co jej přimělo k tomu, aby nehleděl na blížící se ruku, ozářenou modravým reflexem. Nevěděl také, je-li onen tajemný vnitřní hlas, kterým zdála se mluvit k němu do krajnosti rozechvělá duše, hlasem dobrým či zlým. — Nedovedl se rozhodnouti o ničem a — přece poslechl. Z celé síly napial vůli podívati se směrem druhé ruky, ztopené skoro v úplné tmě. —

V tom začalo mu vstupovati z černavy tajemství kýžené světlo: Ruka Salomonidina rozpínala — něco u levé náušnice. Trvalo to vše jen mžik a hned poté uchopily obě ruce Piella a přitáhly jej k zřídlu rozkoše.

„Ty mě miluješ, vím to, říkej mi Astarte, dýchej se mnou aromat lásky a — zapomeň;” —

Piell vstal a zapotácel se jako hromem udeřený. Hrdlo stáhlo se mu neslýchanou slastí a nemohlo vydati hlásku. Potácející se vůle vtlačila do vědomí pocit nesmírné úzkosti a přiměla zbytek síly detektivovy k odporu. Zdálo se mu, že křičí. Ve skutečnosti však šeptal: „Greene, Greene, pomoz, pomoz — ” Pak jej obestřel oblak bílé a růžové mlhy a hned na to shroutil se na pohovku bez vlády. —

Green, který občerstvil se na chodbě několika pořádnými štulci z omámení, usiloval dostat se zpět k Piellovi. Podařilo se mu sehnati sluhu, za jehož pomoci (díků policejní legitimaci jako sekretáře Piella) otevřel malá dvířka; vedoucí ze zadu k portiéře. Ostatní stalo se dílem několika okamžiků. — Po výkřiku Piellově, byť slabém, vyklouzl z pod záclony a otočil na plno tastrem. Nehybný Piell pobouřil všechnu jeho

pokojnou anglosaskou krev. — V deseti vteřinách měla Salomonida pouta. Bránila se jako tygřice, ale kostnatý Green byl zručný v podobných příležitostech. Brovningová pistole nedovolila Kovalevové volati o pomoc.

„Co óde mne chcete, lupiči ;

„To sám nevím, milostivá paní, pan Piell vám oznámí bližší. Haló, mr. Pielle. Amoniak vykonal své poslání. Green přidržel lahvičku k chřípím chefovým, který skoro současně vydýchl a otevřel oči. Okamžitě si uvědomil situaci,

„Půjdete s námi, Salomonido Kovalevova”: zahučel rozhodně,

„Budete pykat za své banditství smrtí. Jsem nevinná žena, na které pácháte násilí. A vy obrátila Salomonida zraky k Piellovi, budete proklet, poněvadž za lásku jste dal mí toto Salomonida ukázala na svá pouta. — Piellovi znovu zabouřilo srdce, Musil se obrátit.

„Ještě trochu amoniaku, milý, drahý Greene.”

„Kam mě povedete ? zeptala se Salomonida.

„Nic dále než k mr. Watsonovi,” usmál se Green.

„Na policejní prefekturu?. Víte, čeho se odvažujete?” žasla Salomonida.

„Konám jen svou povinnost,” odpověděl nyní vážně a přísně Piell. „Salomonido Kovalevno, já vás Ve jménu zákona zatvkám.

VII.

„Přivodil jste mi nepřátelství nejvyšších hodnostářů. Nedokážete-li nyní, že Kovalevová jest pachatelkou oněch, jak vy říkáte vražd, jsem zbaven úřadu, rozumíte, Pielle, co to znamená?” naříkal Watson druhý den, když Salomonida odvezena byla Piellovým autem do vazby.

„Indicie tu jsou, pane řediteli! Godwin vyslovil jméno

„Astarte» v posledních okamžicích svého života. „Astarte“* vyslovila i Salomonida. Godwin mluvil o Isidiných náušnicích, na mne byl spáchán útok smrtícím aromatem, k němuž klíč, nebo něco podobného, našli jsme v otevřené náušnici. To přece stačí pro žalobu státního zástupce. Já jsem přesvědčen, že Salomonida jest pachatelkou záhadných vražd. — Nu a což ten záhadný pas, který jsme — nu, našli na nahém těle krasavice ? ..

„Je to všecko hezké,“ odpověděl ředitel s jistou bolestiví „Ale důkazy, milý brachu. Pas přece není žádným důkazem. Ta náušnice, ačkoliv jest podezřelou, neobsahuje přece to, co by nás mohlo rehabilitovati. Věřte mi, milý Pielle, že jsem ještě nezamhouřil oka? Podívejte se na tuto hromadu dopisů, které jsem dostal. Není to zoufalé?“

Hary přečetl jedno psaní, ležící na vrchu.

Obsah byl tento:

Policejnímu řediteli Watsonovi. — Nepodaří-li se vám zprostiti urozenou Salomonidu do měsíce jakékoli viny, přičiním se o vaše bezodkladné propuštění. Mělo by vám být známo, že osoby požívající ochrany vyslanectví, nesou samočinně vysvědčení své naprosté bezúhonnosti. Cizinci, přijíždějící do Yorku jako bohatí soukromníci měli by býti vzati pod policejní ochranu, nikoliv šikanováni nějakými anonymními vašimi náhončími. — Budu netrpělivě očekávatí vašich zpráv.

Dr. Howard, senátor

„Nu, co tomu říkáte ?“

„Aby byla vypracována žaloba,“ řekl určitě Piell.

„Navštívím dnes vynikajícího egyptologa a budu se snažiti indice proměnití v přímý důkaz. —

Od této rozmluvy ředitelovy uplynuly tři neděle. Státní

zástupce vypracoval sice žalobu, ale sám o ní prohlásil, že je ná slabých základech. Piell setkal se s ním v soudní budově a byl přinucen vyslechnouti tato ostrá slova: „Zase bude o jeden skandál více.” Hary pátral. Obracel celou událost se všech stran, aniž se mu podařilo přijíti věci na kloub. Indicie rozmnoženy v tom smyslu, že egyptolog rozeznal na tajném, v náušnici nalezeném klíčku, znamení staroegyptské Astarty — ale to nepomohlo. —

Přesně třicátého dne po zatčení Kovalevová sešla se jury, aby případ rozsoudila. Všechny noviny stranily obžalované a ironisovaly soudní aparát.

Piell seděl ve své komnatě nad stříbrným pasem, složeným z několika prutů, zakončených posvátným chrobákem a náušnicí, s kterou pracoval se zavázaným nosem v obvazku smočeném v roztoku nového radiového praeparátu, který absorboval atomy vířící vůně a paralysoval účinky těkavých olejů. Všecky pokusy vyzněly na prázdno. Green vyčerpán seděl sklesle a apaticky jako když spí. —

Budova soudní zatím se plnila nepřehlednými davy diváků. Salomonidu hájil slavný Gaumont; všichni byli zvědaví jeho řeči, nebylot' neznámo, že patřil k ctitelům krásné Rusky. O vstupenky sváděny v pravém slova smyslu rvačky. — Rázem 8. hodiny ranní začalo líčení. Svědků téměř nebylo a kterých bylo použito, všichni svědčili ve prospěch obžalované. Po obsáhlém resumé předsedově ujal se slova Dr. Gaumont. Byla to snad nejkrásnější řeč, kterou v budově soudní kdy obhájce pronesl. Salomonida, krásná jako božstvo, několikrát k němu vděčně pohlédla. Jury byla cele pod dojmem advokátovým.

V auditoriu uzavíraly se sázky 10 proti 1 pro Salomonidu. Ku konci řeči Gaumontovy strhl se takový potlesk, že bylo víc než jisto, že Kovalevová bude osvobozena. — Rafie hodin na věži justičního paláce

ukazovaly na desátou, když do soudní síně vkročil Piell, provázený tajemníkem Greenem. Sekretář přistoupil k předsedovi a cosi mu šeptal. Úžas rozhostil se na tváři předsedajícího presidenta.

Všecko se utišilo. Předseda vstal a chvějícím se hlasem prohlásil, obrácen k jury: „Vážení, jak je vám známo, byly poslány corpora delicti obžalované Salomonidy Kovalevové známému Hary Piellovi, aby se pokusil záhadu těchto šperků, náušnice a pasu objasniti.“ — Předseda zvýšil hlas: „Poněvadž se panu Hary Piellovi věc podařila, prohlašuji všecko jednání za skončené a prosím přítomného Hary Piella, aby provedl důkaz pravdy.—

Ohromné „hurá“ zaburácelo sálem. Nálada obecenstva okamžitě se změnila ve prospěch všeobecně ctěného a milovaného Piella. Nastalo takové příšerné ticho, že bylo slyšeti dech naslouchajících.

Piell bledý, k smrti znavený bezesnými nocemi přistoupil k tabuli soudcovské, na kterou Green zatím z aktovky položil pas a náušnice Salomonidiny. Hary byl tak unaven, že nejraději by mlčel. Ale jury tu čekala s takovým napětím, které se podobalo smrtelnému klidu odsouzeného před rozsudkem. Všecka srdce plnila se horečnou zvědavostí. Referát Piellův, který byl mužem skutku, nikoliv slova, byl velmi stručný :

„Když mě p. doktor Robinson, známý egyptolog ujistil, že značka, o níž jde na klíčku, nalezeném v náušnici, jest obrázek jména bohyně Astarte, byl jsem podnícen v dalším hledání. Na dnešek v noci podařilo se mi na hlavičce chrobákově, kterým jsou ukončeny jednotlivé díly pasu, nalézt dlab, do kterého zapadá značka bohyně „Astarte“. Otočením klíčku objevil jsem v pasu úzkou komoru, v níž nalezl jsem toto.“ Po té vysypal Hary Piell hrst drobných bílých kuliček a pokračoval: Godwin umíraje vyslovil jméno

bohyně Astarte, já sám vyzván jsem byl touto dámou (Piell otočil se k nehybné Salomonidě), abych ji tímto jménem oslovoval, jméno „Astarte“ vyčetl z tajemného klíčku Dr. Robinson. Důkaz jest zřejmý, že smrt Godwinova jest ve spojení s tímto objevem

„Ano, ano, velmi krásně,” přerušil doktor Gaumont Piella, požádav o slovo. „Ale důkaz, mr. Pielle, důkaz, že Salomonida skutečně těchto všech věcí za jmenovaným účelem užila. Pravda, řekl jste, že jste měl dojem onoho večera na ruském vyslanectví, při příležitosti oné exotické historie, která vyvolala zatčení mé klientky, jakoby rukou otevřela náušnici, v níž byl klíček. Ale co dokazuje i toto všechno?” Gaumont zvýšil hlas: „Slavná jury, navrhuji, aby dvě kuličky vhozeny byly do vody a mě k požití podány. Chci provést! důkaz nevinny Salomonidy Kovalevové. — Po těch slovech ticho změnilo se v mrtvo. Předseda po krátké poradě s ostatními hodil dvě kuličky do sklenice s vodou. — A nyní se stala strašná věc. Salomonida dosud nečinně přihlížející, rázem se vymrštila jako had: „Ne vy, ale já vypiji aromat. Uchopila sklenici a než jí mohlo být zabráněno, vypila obsah. — Všichni ztrnuli hrůzou. A uprostřed příšerného ticha ozval se divoký hlas Salomonin: „Prokletí na vaše hlavy, vy všichni, prokletí za moji matku, která milovala zrádce, prokletí za mě, která jsem málo splnila svou pomstu. Nejsem Ruska, jsem Koptka a mstila jsem matku i sebe za zhrzenou lásku k „Frankovi” z proklaté Evropy. Nítila jsem lásku a — zabíjela jsem ji. Prodala jsem se, abych vraždila, ne, ne, ne, abych se mstila. A nyní jdu do říše stínu.” — S těmi slovy klesla. Přivolaný vězeňský lékař mohl konstatovati už jenom smrt. — Takového rozuzlení nikdo nečekal. Ovace, které připravil dav Piellovi když vsedal s Greenem od auta, aby si konečně odpočinul, nedají se popsati. — Téhož dne odvezli Gaumonta do sanatoria

sešlel. A Watson, který se znenáhla probíral z obluzení, byl nejšťastnějším člověkem- zůstal v úřadě a dostalo se mu pochvalného uznání. — Piell? Dlouho vzpomínal na bezesné noci ztrávené nad tajemnými šperky z Egypta. Neboť ani jeho srdce nebylo ze železa, třebaže vůle zůstala.

V knihovně napínavých novel, z pamětí amerického
dobrodruha

HARY PIELLA

dosud vyšlo:

1. Příšera cirkus Fenix.	} Úplně rezebráno.
2. Tajemný Lord.	
3. Oči sfingy.	
4. Rudý démon.	
5. Zločin u tří křížů.	
6. Černý Kabinet.	
7. Vražda ve vzduchu.	
8. Studená ruka.	
9. Záhadný Ind.	
10. Chauférova krvavá pomsta.	
11. V hořící propasti.	
12. Smích mrtvého.	
13. Tajemství milionářova domu.	
14. Únos mrtvol.	
15. Greenova dobrodružství.	
16. Tajemná smrt.	
17. Strážní domek číslo 55.	
18. Záhadný aromat.	
19. Zločin v Drury-Lane.	
20. Tunel smrti.	
21. „Trias“ aneb tři zločinci.	
22. Skryš zhouby.	
23. V doupěti penězokazů.	
24. Auto 222-N.	
25. Příšerné stíny.	
26. Poklad v rakvi.	

Cena svazku Kč 1.20. Předplatné na 10 sešitů Kč 12.—.

Na skladě u všech knihkupců neb přímo u vydavatele

OLDŘICHA ČEROVSKÉHO, PRAHA XII.,

Korunní tř. č. 49 n.

Hary Piell vychází týdně v úhledných svazečcích po Kč 1.20.

Odpovědný redaktor Čerovský Oldřich.

Tiskem Studentské knihtiskárny, Praha III.